

Srečanje z grmom

V zamolklem rojeno,
obsojeno na pritlikavost,
nedokončana umetnina narave,
krhek kakor smeh jetičnega.
Sestala sva se na obrežju tihe reke,
in najina obraza sta se v zeleni vodi
stapljala.

Jaz sem mu rekel: prijatelj;
stisnil sem se k njemu in molče me je objel
z razkuštranimi vejami.

Prenašam ga na skodelici spomina,
neizpetega, ne do kraja oblikovanega
z ogrlicami trnov povezanega,
in z očmi črne rane,
toda z zeleno vodo ob vznožju,
tako mirnega,
tako mirnega.

Namišljena veličina

Hotel je pojesti
samega sebe
in je pojedel
samega sebe,

spremenil se je
v nič
svoje požrešnosti.

Bil je še vedno lačen
samega sebe,
in pojedel je spomin
na samega sebe.

Nato se je kotalil naprej
po bregu svoje pogoltnosti,
in poskakoval je
kakor pisana žoga
oprezujoč za še nekim
neodkritim bistvom
samega sebe.